

bringe Genhed i Monarchiets Montsystem ved paa denne Maade at mægle imellem Rigsbankmonten og Courantmonten. Naar Regjeringen nu ikke har gjentaget det Forslag, som i 1846 fandt Stændernes Bifald, er Grunden ikke den, at man har tvivlet om, at Rigsbanken skulde være mindre beredvillig, end Stænderne viste sig dengang, til at bringe et saadant Offer, som det virkelig kunde siges at være. Grunden er heller ikke den, at Regjeringen troer, at der nu er mindre Anledning for Kongeriget til at bringe et saadant Offer end i 1846, naar Offeret virkelig kunde siges at være hensigtsmæssigt eller nødvendigt for Hertugdømmerne selv; men det er i denne Henseende, at Regjeringen har forandret sin Anskuelse. Regjeringen er ved en gjentagen, nøie Overveielse af alle disse Forhold, ved paa forskjellig Maade at erhverve sig Sagkyndiges Mening derom og ved at benytte de senere Aars Erfaringer, kommen til den bestemte Overbeviisning, at alle de Mæglingsforsøg, som man tildeels i en længere Række har gjort mellem Rigsbankmonten og Courantmonten, ere aldeles frugtesløse og maae ifølge Sagens egen Natur stedse blive det. Det er aldeles umuligt med Held at kunne forene to saamodstridende Montsystemer, som Rigsbanksystemet og Courantsystemet ere. Regjeringen er derfor kommen til den bestemte Overbeviisning, at der maa vælges mellem eet af disse Systemer. Det kan ikke nytte, at Regjeringen ved kunstige Foranstaltninger som dem, der med en vis Grad af Consequens under den sidst afdøde Konges Regjeringstid bleve fulgte, søger at sætte flette Courantstillinger ved Lovforanstaltninger i lige Cours med den gode Rigsbankmont; Sligt lader sig ikke gjøre. Skal man imidlertid vælge, kan der ikke være nogen fornuftig Tvivl om, at det, der virkelig baader Monarchiet og ogsaa baader det netop af Hensyn til Ham-

borg og Lübeck, er ene og alene Rigsbankmontsystemet, og paa ingen Maade Courantmontsystemet. Ifølge alle virkelig Sagkyndiges Mening — jeg lægger særdeles Vægt paa virkelige Sagkyndige, thi der er vistnok desværre kun faa virkelige Sagkyndige i dette Anliggende — kan der ikke være nogen fornuftig Tvivl om, at det maa komme dertil, at Hamborg og Lübeck ville erkende, at Rigsbankmontsfoden er den rigtige og den God, der med størst Held af dem vil kunne blive at anvende i Tiden ved en Montconvention med Danmark istedetfor den flette Courantmont, som nu circulerer.

Med disse Anskuelser for Die skal jeg altsaa have den Ære at forelægge dette Lovforslag for det høitærede Thing, og jeg skal endnu kun udtale det Ønske, at Sagen maatte fremmes saameget som muligt. Det har desværre ikke været Regjeringen muligt at blive tidligere færdig med denne Sag, ikke hvad selve Forslaget angaaer — det har man allerede i temmelig lang Tid været paa det Rene med, — men de forberedende Skridt, som ere nødvendige for at sætte Sagen paa det Standpunct, hvorpaa den nu er, ad administrativt Veie have ikke kunnet tilendebringes før. Nu er det derimod ønskeligt, at man saasnart som muligt kan faae en Bestemmelse for, om man vil gaae ind paa den forandrede Benævnelse for Montsystemet; thi, da der nødvendigviis maa skee en betydelig Udmøntning, hvis Præg det vil være hensigtsmæssigt at afpasse efter den nye Benævnelse, er det ønskeligt, at man saasnart som muligt kan faae Sikkerhed for, hvorvidt den nye Benævnelse kan anvendes.

Formanden: Lovudkastet skal blive omdeelt. Behandlingsmaaden vil finde sin Afgjørelse i et senere Møde. Formanden skal vide at tage Hensyn til det fremsatte Ønske om Sagens hurtige Behandling.